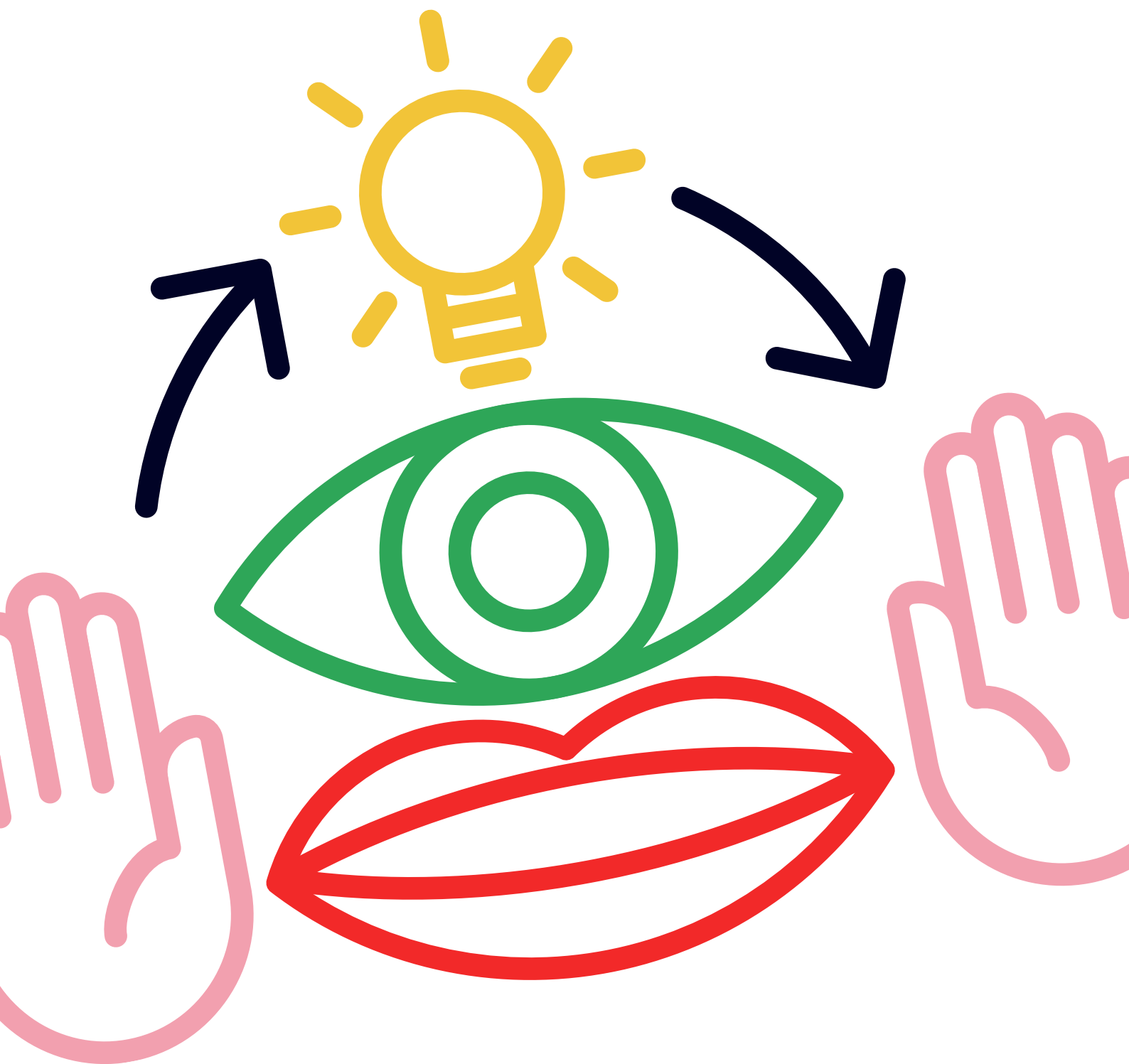

pARTicipe!

eindrapport

Met het project pARTicipe! werkte Lasso rond het versterken van cultuurparticipatie van Brusselse kinderen en tieners.

Dit deden we door van begin 2020 tot eind 2022 samenwerkingen op te zetten tussen jeugdwerkingen of (Brede) scholen en culturele organisaties.

1 | Het opbouwen van een netwerk, de vruchtbare bodem voor samenwerkingen

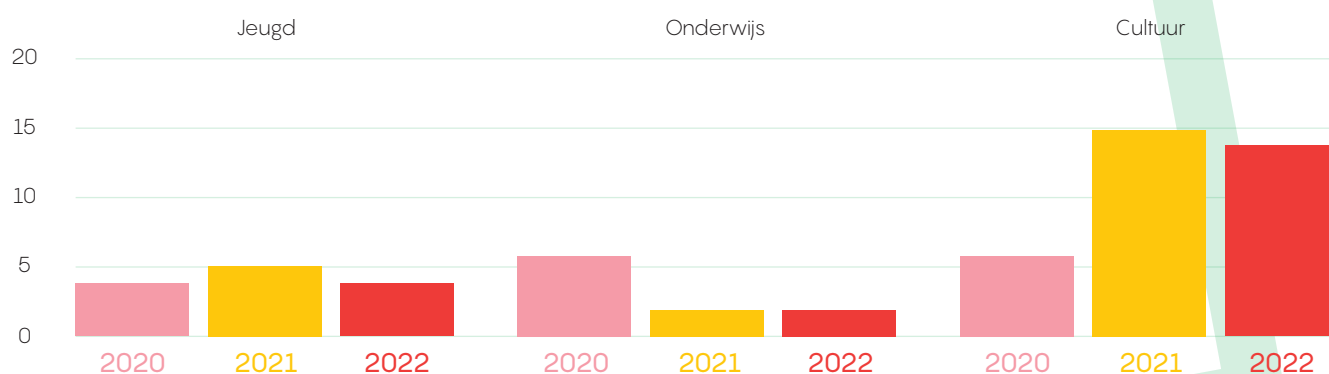
In 2020, het eerste projectjaar, investeerden de medewerkers van Lasso in persoonlijke gesprekken, ook al werd dit door de lockdown een grote uitdaging. We contacteerden organisaties en mensen waarmee we al eerder in aanraking kwamen maar evengoed nieuwe contacten, waarnaar we actief op zoek gingen. Beetje bij beetje kregen we zicht op de wensen en noden van organisaties die met kinderen en tieners werken. We leerden niet enkel hun missie en werking kennen maar ook de redenen waarom hun medewerkers wilden inzetten op cultuur voor en met jonge doelgroepen.

Parallel gingen we ook in gesprek met culturele organisaties en met kunst-

naars, die op participatieve wijze met kinderen en tieners aan de slag wilden gaan. Dat hielp om voeling te krijgen met de mogelijkheden op artistiek vlak.

Gaandeweg ontstond een netwerk dat de voedingsbodem werd voor de opstart van een aantal experimentele samenwerkingen, die wij 'proeftuinen' noemen. Deze netwerkfase was behoorlijk intensief; we hadden tientallen contacten. Een aantal van die contacten leidde tot gesprekken, een aantal gingen verder over in een proeftuin, nog andere contacten waren dan weer interessant in functie van netwerk- en inspiratiemomenten of van documentatiedoelinden.

Fig.1 | Nieuwe netwerkcontacten per jaar pARTicipe!

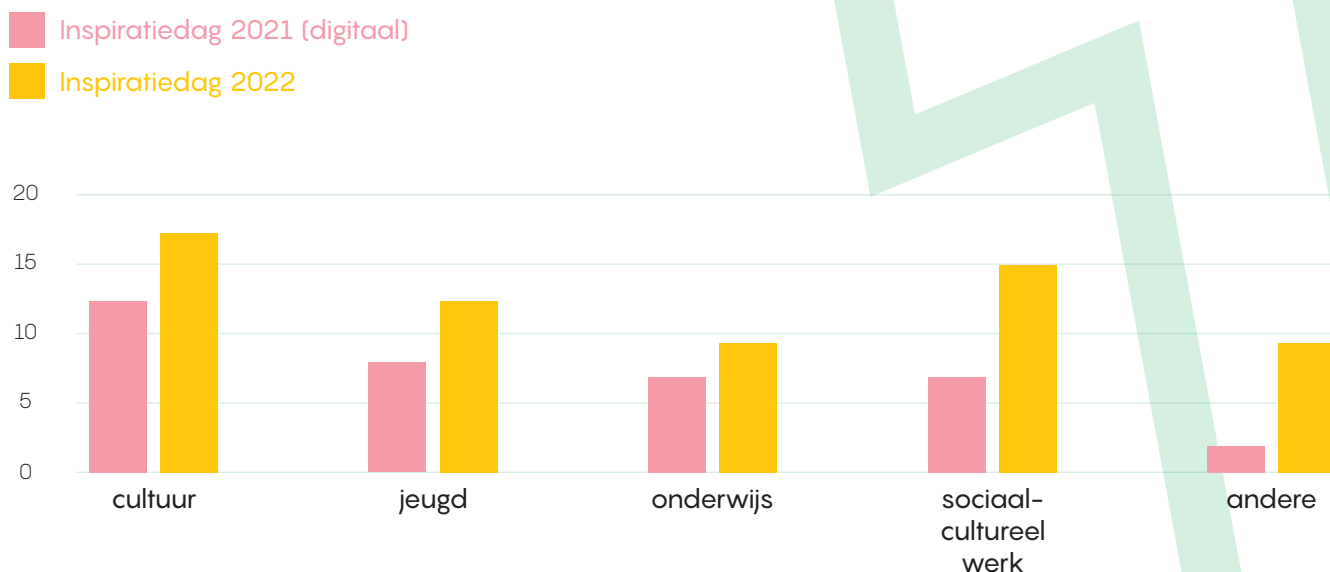

Elke sector heeft uiteraard zijn eigenheden maar er zijn ook veel overeenkomsten. In dit geval deelden de organisaties en de betrokken medewerkers de ambitie om meer in te willen zetten op kunst en cultuur, specifiek voor kinderen en tieners. Iedereen wil immers dat Brusselse ketjes alle kansen krijgen om de rijke culturele wereld te ontdekken, om hun artistieke talenten maximaal te ontplooiën.

Concreet creëerden we gelegenheden waarop professionals konden samenkomen, zoals inspiratiemomenten.

Daar tekenden dan jeugdwerkers, leerkrachten, cultuurwerkers en kunstenaars op in die elkaar normaliter zelden kruisen omdat ze in verschillende sectoren werken. Opeens hadden zij een aanleiding om de ander te ontmoeten en diens manier van werken te leren kennen. Deze eerder informele manier van face-to-face contact maken schept mogelijkheden op korte of lange termijn. Het maakt potentiële samenwerking tastbaar en zorgt ervoor dat je een realistisch beeld krijgt van elkaars verwachtingen.

Fig.2 | Bereik inspiratiedagen pARTicipe! per sector

2 | Matchmaking en maatwerk in participatieve proeftuinen

We deden ook zelf actief aan matchmaking tussen organisaties. Op basis van specifieke vragen, noden of wensen gingen we op zoek naar partners in het brede Lasso-netwerk, over de sectoren heen. Dan probeerden we de juiste groep te verbinden met de juiste persoon, iemand die net over de nodige skill set beschikte. En trachtten we ervoor te zorgen dat er een klik was, dat er duidelijke doelen geformuleerd werden tussen de verschillende partijen, dat men de tijd nam om noden en verwachtingen goed uit te klaren ten opzichte van elkaar,...

In de proeftuinen experimenteerde Lasso met nieuwe manieren om samen te werken rond cultuur. Lasso reikte een participatief kader aan. We wisten welke richting we uit wilden, namelijk zo kort mogelijk bij de leefwereld van de groep een brug leggen naar de culturele wereld. Om dat te bereiken namen we soms wat extra bochten, konden we versnellen of moesten we vertragen. Sporadisch werd

een pauze ingelast of moesten we een samenwerking even loslaten om ze op een later tijdstip terug op te pikken, als de context zich er opnieuw toe leende. Het lukte ons meestal wel om naar een bepaald doel te streven, al verschilde dat doel van groep tot groep.

Het enthousiasme van de partners werd af en toe ook gefnuikt door obstakels die het proces bemoeilijkten. Tijdens de covid-periode liepen we vaak tegen personeelwissels, -tekorten en overvolle plannings aan. Begeleiding op maat kan dan helpen om die drempels tot samenwerking weg te werken. Samen met de partners pasten we het tempo aan, keken we waar de groep het meest baat bij had en legden we soms de focus op het ondersteunen van de begeleiders. Al deze ervaringen documenteerden we uitgebreid in volgende artikels en video's. Deze werden verspreid via onze nieuwsbrieven, sociale media en via de netwerkmomenten.

3 | Het ontwikkelen van tools om ervaringen te verduurzamen

Naast het documenteren en delen van de kennis en inzichten die we tijdens het project opdeden, verwerkten we deze in een aantal tools. De plek die cultuurparticipatie binnen een organisatie krijgt loopt ook erg uiteen. Bij sommige organisaties zit zo iets ingebakken, anderen wensen er wel aan te werken maar weten niet goed hoe, of hebben er geen tijd of middelen voor.

Die diversiteit aan contexten ervaren binnen het project was echter ook een doel.

We wilden bewust proeftuinen doorlopen met zeer uiteenlopende groepen om achteraf een diversiteit aan ervaringen mee te kunnen geven. Toch konden we grote lijnen afleiden uit de manier waarop het participatieve aspect vorm kreeg. Die goten we in een stappenplan en bijhorende vorming.

Fig.3 | Stappenplan voor een cultureel & participatief project

Netwerking is de springplank voor de creatieve samenwerkingen. Daarom ontwikkelden we vanuit onze ervaringen een tool en een vorming die professionals helpen om er in hun eigen werking bij stil te staan.

Fig.4 | Stappenplan voor netwerken

Aan het begin van een proeftuin zetten we BabbelArt in, een inspraakinstrument dat Lasso zelf ontwikkelde. Daarmee openden we op speelse wijze een dialoog met de groep over kunst en cultuur. In volle covid-periode ontwikkelden we hier een digitale versie van: BabbelArt Online.

We stelden ons telkens creatief op om inspraak te faciliteren en hielden niet vast aan onze eigen instrumenten. Wanneer we merkten dat BabbelArt niet volstond, gingen we op zoek naar

andere hulpmiddelen die de dialoog konden vergemakkelijken, bijvoorbeeld een kleurplaat binnen een traject met kleuters. Dat soort ervaringen motiveerde ons dan weer om zelf nieuwe tools te ontwikkelen. Zo ontstond BabbelArt Impro, een geïllustreerde tool die beter aansluit bij groepen met een jongere leeftijd. Op de afsluitende inspiratiedag in het ABC-Huis in december 2022 presenteerden we deze nieuwe tool in bijzijn van een 65-tal professionals uit het jeugdwerk, sociaal-cultureel werk, cultuur en onderwijs.

Praktijkverhalen & interviews

Artikel

Jeugdwerking Chambéry goes 'vlogging' (deel 1)

17.06.2020 - Marijke Van Hassel

Eind december 2019 kreeg Lasso goed nieuws van de Vlaamse Overheid: het project pARTicipe! kon van start gaan! In 2020 stonden een drietal proeftuinen rond kunst en cultuur gepland. Binnen elke proeftuin zou een groep kinderen of tieners begeleid worden. Vertrekken- de vanuit hun interesses en leefwereld gaan we op zoek naar een kunstenaar en/of partnerorganisatie om hun ideeën te gaan realiseren.

Johanna, jeugdwerker in buurthuis Chambéry(D'Broej), reageerde in januari 2020 als één van de eersten op onze oproep. De proeftuin zou erg goed aansluiten bij het multimedia- en taalstimuleringsatelier 'De Reporters'. Dat is een groep van tien tienermeisjes die elke vrijdag na school naar het buurthuis komen.

"Allemaal zijn ze even gemotiveerd en enthousiast om nieuwe dingen te ontdekken", aldus Johanna. Daarnaast zou het voor Johanna ook een kans zijn om nieuwe multimediacontacten te leren kennen en samen te werken met professionals, wat inspirerend kan werken voor het vormgeven van de ateliers de komende jaren. We besloten na een verkennend gesprek om de proeftuin te

starten met een begeleide spelsessie van BabbelArt.

Met BabbelArt culturele interesses en talenten ontdekken

In deze eerste stap kwamen we te weten wat de groep tieners wel of niet boeide, waar ze hun zinnen op wilden zetten en welke verborgen talenten ze hadden. Het was niet enkel een manier om elkaar wat beter te leren kennen. In deze proeftuin

De vragen: 'Wat wil je ontdekken of leren, wat vind je niet leuk, waar ga je graag naar kijken of luisteren en waar ben je goed in?' vormen samen met 50 artistieke disciplinekaartjes de basis voor de gespreksmethode BabbelArt.

Advies op maat

Voor Chambéry zocht Lasso in eerste instantie uit welke Brusselse actoren een

multimedia-aanbod hebben voor tieners en welke interessante cultuurpartners er in hun nabije omgeving liggen of naar het buurthuis kunnen komen.

In een tweede fase reikten we op basis van de artistieke disciplines na de BabbelArt-sessie nieuwe partners, projecten en ideeën aan die kunnen aansluiten bij de groep. Deze oefening vormde de basis voor het uitwerken van het vervolg van het traject.

Vlogging & koken

Ondertussen is het half maart 2020. Samen met Johanna bekeken we welke ideeën van de groep verder uitgewerkt zouden worden. Dat het iets rond 'vloggen' en 'koken' zou worden, werd al snel duidelijk. Maar de hele coronasituatie zorgde voor een versnelling in de keuzes van de activiteiten. In andere tijden zou er meer tijd genomen worden om het parcours in samenspraak met de groep vorm te geven.

Als eerstkomende activiteit stond de jeugdfilm 'BINTI' gepland: een film in het teken van de 12-jarige Binti die ervan droomt om een bekende vlogster te worden. Samen naar de film gaan kon niet, maar het motiveerde ons om te onderzoeken of we de film toch in de huiskamers van de meisjes konden krijgen. J.E.F. jeugdfilm zorgde voor een geschikte oplossing: de film werd tijdelijk beschikbaar via een Vimeo-link en paswoord.

Verder besloten we in zee te gaan met videokunstenaar Thierry, die de groep zou begeleiden in een traject van vier werksessies over 'vlogging'. Dit beloofde een interessante trip te worden in het verkennen van de virtuele wereld.

In zee met 'the video guy'

"...dat hij het wel een spannende opdracht vond; met het geven van workshops rond vlogging had hij ervaring!" Het zelf live lesgeven via een online platform, dat was een uitdaging die Thierry 'The Video Guy' graag wou aangaan.

Over de inhoudelijke aanpak zaten Thierry en Johanna snel op dezelfde lijn: het koken zou de rode draad worden voor de vlog-sessies. Er rezen echter wel wat vragen die uitgeklaard moesten worden: het technische aspect van een virtuele leeromgeving enerzijds en het creëren van voldoende groepsgevoel en 'interactie-zonder-chaos' anderzijds. Er werd over-en-weer gezoomd, geskypet, gemaïld en ouderwets getelefoneerd om het traject op te starten.

Johanna nam met elke ouder en tiener persoonlijk contact op, om uit te leggen hoe ze elkaar op Zoom zouden kunnen ontmoeten én ze organiseerde op 3 april een eerste testsessie. Met allerlei spelletjes zoals PIM PAM PET, Pictionary en een muziekquiz testte ze uit hoe de groepsdynamiek online vormgegeven kon worden en werden er een aantal afspraken gemaakt. Dat lukte aardig en het enthousiasme bij de meisjes was groot. Er werd gevraagd naar hun favoriete vlogs en vloggers als inspiratie voor het vormgeven van de eerste sessie, ook hier zat al een eigen moeder-dochter vlog bij, wat een ontdekking!

De testervaring was voor Thierry zeer waardevol. Ook het feit dat Johanna als vertrouwenspersoon de groep kon klaarstomen voor de eerste sessie was erg noodzakelijk. Ze vormden een mooi aanvullend team.

Technisch was het zoeken: het Zoom-platform bleek niet te werken op alle computers, er moest een ander platform gezocht, getest én gecommuniceerd worden. Daarnaast waren we niet zeker of iedereen de link ging kunnen openen, tijdig aanwezig zijn of de internetverbindingen en de microfoons wel degelijk gingen werken..

“S. was heel blij om haar vrienden te zien, al was het slechts via de computer.”

- Een mama

“Ik vind het goed dat de kinderen merken dat het niet allemaal vlot verloopt.”

- Een mama

Tot op het laatste moment was het spannend voor de eerste vlog-sessie op 10 april. Het eerste half uur kende een trage technische opstart, niet iedereen raakte direct ingelogd of viel weg, sommigen moesten korter bij hun modem gaan zitten, hulp van mama of papa werd ingeschakeld om uiteindelijk dan toch de workshop te kunnen starten. De meisjes kregen technieken aangereikt om een eerste opdracht te kunnen realiseren: ‘Een vlog maken van hun favoriete recept’. Na de sessie werd hen een uitgebreide opdracht doorgestuurd waar ze in de week erna mee aan de slag konden.

Artikel

Jeugdwerking Chambéry goes 'vlogging' (deel 2)

05.10.2020 - Marijke Van Hassel

Het project pARTicipe! wil experimenteren met nieuwe manieren om samen te werken rond cultuur. Dat gebeurt in proeftuinen, waarbinnen een groep kinderen of tieners van een jeugdwerking of (brede) school begeleid wordt. Jeugdwerking Chambéry (D'Broej) stapte als eerste mee in het project. Een groepje tienermeisjes startte een traject rond vlogging, begeleid door videokunstenaar Thierry Errembeault. Even later sloeg corona toe, waardoor het project een onverwachte digitale wending nam. In een eerder artikel polsten we al naar de eerste indrukken van Thierry & Johanna (Chambéry). Nu blikken ze terug op hun samenwerking.

Hoe werd het traject opgebouwd?

Johanna: Het traject vond plaats in het kader van het wekelijkse multimedia- en taalstimuleringsatelier 'De reporters'. In totaal waren er zes sessies, waarvan vier onder begeleiding van Thierry. De eerste sessie was een test, de laatste een evaluatiesessie. Tot het einde van het traject kenden we een hoge opkomst. We lieten telkens twee weken tussen de sessies. Dit om voldoende tijd te laten om thuis de opdrachten voor het vervolg af te wer-

ken, en de volgende sessie voor te kunnen bereiden.

Thierry: De duur van de sessies varieerde tussen zestig en negentig minuten. Dit is anders dan live workshops waar je een ruimere tijdsduur kan hanteren. Het opzet was ook om de tieners na elke sessie een opdracht te geven. Dit was een wisselend succes. Vooral toen de school terug opstartte, merkten we dat we er niet te sterk de nadruk op moesten leggen.

Hoe zorgden jullie voor interactie en speelsheid tijdens de sessies?

Johanna: Ik merkte van bij de eerste test-sessie dat ze het leuk vonden om spelletjes te spelen. We probeerden er een heel aantal uit.

- Pim Pam Pet: zoek een voorwerp dat begint met de letter,....
- Een (muziek)quiz
- Ik zie, ik zie wat jij niet ziet...
- Raad het geluid
- Uitbeelden
- Zeg een nummer (aan elk nummer was een korte opdracht verbonden)
- Opdrachten waaraan iedereen tegelijkertijd kon deelnemen. Bvb: loop

- Vertel één waarheid en één leugen.

Thierry: Ik heb een hele schat aan spelletjes en energizers ontdekt die je via Zoom kon spelen. Hierbij legden we altijd de link met vlogging, video en koken. Voor het derde atelier suggereerde Johanna om het wat speelser te houden. Alles focussen op het eindresultaat - het toewerken naar een eigen kookvlog - zou wat te zwaar worden. Daarom organiseerden we een Mega Quiz. De groep werd opgedeeld in teams, die elk een unieke vloggersnaam moesten zoeken. Elk team had een eigen privéchat, waarin ze konden overleggen tijdens de quiz.

Ben je tevreden over de begeleiding die je hebt kunnen bieden, ondanks de COVID-situatie?

Johanna: Het is duidelijk dat de tieners er veel aan hadden om elkaar regelmatig te zien en daarnaast hebben ze veel opgestoken. De contacten met de ouders verliepen vlot en aangenaam, van de eerste telefoontjes over mails en sms'jes met info: er kwam steeds veel respons. De band met de ouders is sterker geworden door dit 'experiment'. Ik ben hen ook enorm dankbaar dat ze telkens opnieuw zo veel moeite deden voor hun kinderen.

"Ik vond het gezellig om bij het begin en aan het einde van de officiële sessie eventjes bij te praten met de tieners die als eerste en laatste online waren."

- Johanna

Ik had een traject uitgewerkt om naar een bepaald eindresultaat te streven, namelijk elke deelnemer een recept laten filmen met een intro en een outro, een leuke transitie en een montage. Helaas was dit te ambitieus om te realiseren, omwille van de fysieke afstand en de technische beperkingen. Anderzijds was het een opportuniteit om eens iets anders te doen en andere mogelijkheden uit te testen. Met de camera kan je spelen met je kader, je verstoppen, chatten, gebruik maken van een whiteboard, noem maar op....

"Bij ons thuis werd er tijdens de lockdown volop geëxperimenteerd met de camera."

- Deelnemer

Hoe kijken jullie terug op de samenwerking tussen jullie beiden?

Johanna: De samenwerking met Thierry was erg aangenaam. We hadden toevallig een gelijkaardige stijl van humor tijdens de workshops. Hij was erg vlot en respectvol naar de groep toe. We stelden ons erg flexibel op en communiceerden gemakkelijk. Hierdoor konden we onze aanpak perfectioneren naar het vierde en laatste atelier toe.

Thierry: Ik vond het heel leuk om met Johanna samen te werken, we waren erg complementair. Zij gaf me feedback op

op de voorbereidingen en had slimme ingevingen. Ze kende de kinderen goed en kon daardoor beter met hen omgaan. Het verliep erg organisch.

“De band met de tieners op een bepaalde manier sterker geworden. De groep was erg blij dat we moeite bleven steken in de ateliers en dat op een moment waarop ze niet veel speciaals hadden in hun leven. Daar zijn ze dankbaar om.”

- Johanna

Wat liep er minder goed?

Johanna: Het technische aspect bleef een uitdaging. De internetconnectie was niet overal van goede kwaliteit, korter bij het ‘wifi-bakje’ gaan zitten hielp gelukkig. Zoom liet het ook afweten in de eerste sessie, waardoor we even een ander online platform moesten gebruiken. Voorts was de microfoons of camera’s goed laten werken niet altijd vanzelfsprekend. Bij de start van elke sessie duurde het soms een tijdje voor alle tieners aanwezig waren, om uiteenlopende redenen. Naarmate de sessies vorderden verliep dit wel steeds vlotter.

“De eerste video die we thuis moesten maken was veel werk en niet zo eenvoudig door te sturen.”

- Deelnemer

Hoe kijk je terug op het traject?

Johanna: We hebben enorm veel bijgeleerd omdat het een experiment was. Er was een enorme evolutie merkbaar tussen de eerste en de laatste sessie. Er zijn absoluut een paar praktische tips die we bij een volgende keer van bij de start kunnen meenemen.

Thierry: Het was een erg spannende opdracht, met een pak complexe uitdagingen. Maar ik zou het zeker opnieuw doen, bijvoorbeeld om de kwaliteit van de ateliers beter te krijgen. Het is een zoektocht in wat wel en niet werkt, zowel op technisch als op sociaal vlak.

Tips van Johanna & Thierry voor een creatief videotraject met een groep tieners

- Een goede basisrelatie vóór de opstart van een (virtueel) traject is belangrijk. De groepsdynamiek zat al goed, dankzij eerdere activiteiten in Chambéry. De deelnemers moeten zin hebben om elkaar en de animator terug te zien.
- Organiseer vooraf een speelse testsessie. Geef iedereen de tijd voor het aan- en uitzetten van de camera, om de microfoon te testen en om samen praktische afspraken te maken.
- Werk in duo. Eén persoon die bijvoorbeeld de inhoudelijke kant uitwerkt en één persoon die het sociale aspect verzorgt, is een enorme meerwaarde.

- Zorg voor voldoende interactieve opdrachten, zo ben je voorbereid op 'dode momenten' waarbij één van de begeleiders iets moet organiseren. Zoek naar spelletjes waardoor alle kinderen tegelijkertijd bezig zijn, of voer gesprekje om deze momenten op te vullen.
- Een sessie duurt idealiter ongeveer 60min en onze groep bestond uit 10 personen. Een videosessie is intensiever dan een live sessie. De uitdaging is om het zo kort en krachtig mogelijk te houden, dit vergt een grondige voorbereiding.
- Alles kost méér tijd dan je dacht. Wees je ervan bewust dat je niet alles zal kunnen uitvoeren wat je had voorbereid. Er zijn altijd onvoorziene omstandigheden, zaken die langer duren dan verwacht. Durf je vooropgestelde plan bij te sturen.

Artikel

De Muziekladder krijgt een make-over

22.07.2021 - Beatriz Klewais

Binnen pARTicipe! zette Lasso een samenwerking op met De Muziekladder, een basisschool met bijzondere aandacht voor dans, muziek, beeld en drama. Omwille van de coronamaatregelen was het echter lange tijd onduidelijk of en wanneer het traject zou kunnen starten... Tot de directie en juf Karolien begin 2021 beslisten dat de proeftuin kon doorgaan. Door de kinderen rond gedeelde interesses te laten samenwerken, hoopten ze de groepsdynamiek binnen de klas positief te beïnvloeden. Ook beseften ze dat het hoog tijd was voor nieuwe prikkels en ruimte voor muzische activiteiten.

Lies en Beatriz (Lasso) organiseerden een spelsessie BabbelArt, om de culturele interesses en talenten binnen de klasgroep te detecteren. Er werd gepraat, gestemd en... unaniem beslist om beeldend aan de slag te gaan met textiel! Met deze focus in het achterhoofd zocht Beatriz uit welke organisaties actief waren in de buurt van de school. Ze stippelde zo, samen met juf Karolien, een artistiek traject uit. Verschillende potentiële partners werden gecontacteerd, wat resulteerde in een samenwerking met kostuum- en decorontwerpster Leila Boukhalfa.

De hele maand mei vonden er op school wekelijks workshops plaats. Tijdens een eerste atelier experimenteerden de kinderen met cyanotypie: een fotografisch proces waarbij na ontwikkeling een cyaanblauwe afdruk ontstaat. Dat bracht een brainstorm op gang over mogelijke eindresultaten op natuurlijke stoffen als katoen, zijde of leer. Zo ontstond het idee om zitzakken te maken voor de zolderkamer van De Muziekladder, een grote tent of zeil voor de tuin en gepersonaliseerde vlaggetjes met hun portretten om op te hangen in de klas.

Tijdens de volgende drie workshops werkten ze deze ideeën verder uit en werden volop nieuwe materialen en technieken uitgeprobeerd. Vormen werden overgenomen van cyanotypes en

uitgesneden op flockfolie, om nadien op zitzakken te worden gestreken. Deze werden vervolgens afgewerkt met textielverf en sjablonen. Door plastic aaneen te smelten, 'fusen' voor de kenners, maakten de leerlingen een tentzeil van wel acht meter lang! Daarop konden ze hun fantasie de vrije loop laten: er ontstonden regenbogen, bloemen, zeeën met zwemmende vissen en abstractere vormen. Ondertussen werd ook voortgewerkt aan de vlaggetjes. Op elke vlag zou een portret van een leerling komen. Helaas werkte de techniek hier niet zo goed, omwille van weinig zonlicht en een te dikke stof.

Op de laatste projectdag installeerden de kinderen zich in de tuin op de speelplaats. Alles wat ze de afgelopen maand gemaakt hadden, kwam voor het eerst op één plek samen, wat een enorme indruk op hen maakte. Ze stelden hun werk tentoon, gaven rondleidingen aan andere klassen en eindigden met een welverdiende receptie.

Zowel Leila, juf Karolien als de leerlingen kijken positief terug op de proeftuin. De leerlingen doorliepen een groeiproces dat zijn vruchten afwierp. Kinderen die normaal gezien nooit samenwerkten, zochten

elkaar nu op en ontdekten samen nieuwe talenten als naaien en strijken. Ook konden ze in deze moeilijke coronaperiode even hun gedachten verzetten en in een creatieve wereld stappen zonder al te veel regels over wat wel en niet kan. Zo werd dat "stomme coronajaar" onverwacht toch nog een schooljaar vol fijne herinneringen...

Ontdek het proces in het filmpje

Artikel

De Reporters van jeugdwerking Chambéry maken een stripverhaal (deel 1)

09.03.2021 - Beatriz Klewais & Marijke Van Hassel

Het project pARTicipe! wil experimenteren met nieuwe manieren om samen te werken rond cultuur. Dat gebeurt in proeftuinen, waarbinnen een groep kinderen of tieners van een jeugdwerking of (brede) school begeleid wordt. In het 2e projectjaar zet Lasso de samenwerking met jeugdwerking Chambéry (D'broej) verder. Chambéry's taalstimuleringsatelier De Reporters bestaat inmiddels uit een nieuwe groep kinderen én er is ook een nieuwe begeleidster (Aagje). Tijd om kennis te maken...

Aan het begin van het jaar organiseren Beatriz (Lasso) en begeleidster Aagje een spelsessie BabbelArt. Ze ontdekken de culturele interesses en talenten van De Reporters en al snel bundelt de groep hun interesses in één droomproject: een stripverhaal bedenken, tekenen en digitaal vormgeven. Met als kers op de taart een signeursessie van hun uitgegeven boek. Vervolgens maakte Beatriz een buurtscan: een visueel overzicht van potentiële projectpartners in de buurt van Chambéry. Zo kwamen ze illustratoren, experts in comics en culturele en kunsteducatieve organisaties op het spoor. De ideeën werden zorgvuldig besproken met Aagje, al

doende werd het artistiek traject uitgestippeld.

Begin maart was de eerste uitstap een feit: Janne van Art Basics for Children zorgde voor een introductie tot 'Creative storytelling'. Er werd gefilosofeerd over vorm en inhoud van een verhaal. De kinderen verzonnen in kleine groepjes indrukwekkende Kamishibai-verhalen bij bestaande prenten.

In het donker bedenk je de stoerste Kamishibai-verhalen!

Na deze vuurdoop was de groep klaar voor het echte werk. Illustrator Seren Teke zal hen de komende weken begeleiden bij het maken van een storyboard, om daarna de zelfgeschreven stripverhalen digitaal te tekenen en vorm te geven.

Op het programma staat ook nog een uitwisseling met de bibliotheek van Etterbeek. De door stripverhalen gepassioneerde bibliotheekmedewerker zal een selectie maken van comics en graphic novels, zodat de groep kennis kan maken met verschillende soorten en vormen van stripverhalen. En wie weet is de bib wel een mooie plek voor een signeersessie? Wordt vervolgd!

Artikel

De Reporters van jeugdwerking Chambéry maken een stripverhaal (deel 2)

22.07.2021 - Beatriz Klewais

Na een succesvolle samenwerking rond vlogging stapten De Reporters van jeugdwerking Chambéry opnieuw in een traject met Lasso. Deze keer maakten ze een strip, onder begeleiding van illustrator Seren Teke. In een eerder artikel maakten we kennis met de culturele dromen van deze groep. Nu blikken we terug op het traject en de samenwerking met de betrokken partners.

Het verloop van de proeftuin

Aan het begin van het traject kregen De Reporters een workshop 'creative storytelling' (Art Basics for Children). Vervolgens werden ze ondergedompeld in de stripcollectie van de bib van Etterbeek. Gaandeweg werden ze klaargestoomd voor hun cursus striptekenen met illustrator Seren. Zij leidde zeven workshops waarin de strips van De Reporters beetje bij beetje vorm kregen. Samen werkten ze verhalen en personages uit, maakten ze storyboards, tekenden ze digitaal op de computer... Voor enkelen was het een spannende ontdekking van nieuwe talenten.

Met het traject wilden we inzetten op experimenteren en ontdekken. Daarom

werd er niet gefocust op een afgewerkt eindresultaat, om te vermijden dat de kinderen (tijds)druk zouden ervaren. Iedereen kon zo op zijn/haar eigen tempo werken, wat erg belangrijk was voor Chambéry. Ze bieden immers vrijblijvende activiteiten aan voor kinderen uit de buurt en proberen daarbij steeds rekening te houden met de individuele context. Naar Chambéry komen moet vooral leuk zijn, er werd dus ook geen huiswerk meegegeven. Wel werd er toegewerkt naar een 'finale': een signeersessie in de bibliotheek van Etterbeek op 12 juni. Daar konden De Reporters eindelijk hun eigen gedrukte strip presenteren, waarvoor ze zelf het formaat en de cover gekozen hadden. Ook op de uitnodigingsflyer voor de signeersessie mochten ze hun feedback geven. Hun droom om hun

strip te 'releasen' bij een echte uitgeverij bleek niet haalbaar. Toch resulteerde het traject in een mooi eindresultaat, waar De Reporters meer dan fier op waren.

Ondanks corona was de signeursessie een succes. De maatregelen waren net versoepeld, waardoor familieleden en vrienden konden langskomen om hun exemplaar te laten signeren. Ook toevallige bezoekers van de bib kwamen een kijkje nemen. Dat gebeurde niet onopgemerkt: enthousiaste 'vloggende' reporters stonden paraat om hen te interviewen en hen mee te tronen naar een tentoonstelling, die een inkijk gaf in het verloop van de proeftuin.

De samenwerking tussen de verschillende partners

De betrokken partners kijken positief terug op de samenwerking. Aagje (Chambéry) en Seren (illustrator) zagen volgende elementen als verklaring voor het positieve eindresultaat: heldere communicatie en planning, goede afspraken en rolverdeling, en een gedeelde visie op pedagogie en participatie. Daarnaast hadden ze het geluk dat het meteen tussen hen klikte. En het feit dat De Reporters de proeftuin "super cool" vonden, bracht iedereen natuurlijk nog dichter bij elkaar.

Aagje vond het een bijzonder project. Ze benadrukt dat dit voor De Reporters een unieke ervaring was: ze hebben iets kunnen maken dat noch op school noch thuis realiseerbaar geweest zou zijn. Yarne (educatief medewerkster bib Etterbeek) was tevreden over haar rol: met haar stripexpertise leverde ze een waardevolle bijdrage bij het afwerken van de storyboards. Ze bood maar al te graag

een ruimte aan om de signeursessie te laten plaatsvinden. Zeker in Coronatijden fleurde dit de bibliotheek helemaal op, en bracht het de kinderen op een laagdrempelige manier dichter bij hun werking.

Als afsluiter geven Aagje en Seren enkele tips mee voor een participatief project met kinderen:

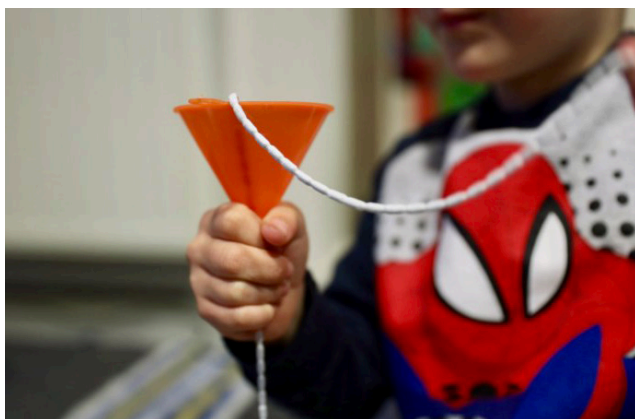
- Het is oké om aan het begin van een traject hoge verwachtingen te hebben, maar zorg ervoor dat deze ook afgestemd zijn op het ritme en kunnen van je groep.
- Deins er niet voor terug om je vooropgestelde plan af te stemmen op de realiteit.
- Geef kinderen zoveel mogelijk eigenaarschap, maar stuur bij waar nodig.
- Is de culturele droom van je groep praktisch of budgettair niet haalbaar? Zoek dan samen naar een alternatief dat nog steeds binnen ieders verwachtingen ligt.
- Het is niet omdat er geen zichtbare vooruitgang geboekt wordt dat er geen vooruitgang is. Hou hier rekening mee en zet je groep niet onder druk.
- Maak samen een afweging tussen de verwachtingen van de

verschillende partners en zoek naar een gezond evenwicht.

- Zoek een manier om de ouders te informeren over het project. Bij deze proeftuin gebeurde dat met een digitaal foto-album, dat wekelijks aangevuld werd.

Ontdek het proces in het filmpje

Artikel

Experimenteren met geluid (interview)

16.03.2022 - Beatriz Klewais

Cie sQueezz zet al tien jaar lang kunsteducatieve projecten op met de allerkleinsten. Dit voorjaar nodigde de organisatie, in het kader van het kunstproject VanKleinsAfAan, twee kunstenaars uit. Heike Langsdorf en Ernst Maréchal gingen een week lang in residentie met een leefgroep kinderen van Minor-Ndako, een organisatie die aangepaste zorg biedt voor kinderen en jongeren in een probleemsituatie. De kunstenaars gingen er dagelijks op ontdekking rond het thema 'aanraking en geluid', samen met een groep van 2 tot 7 jaar oud. Ze verkenden de geluiden van alledaagse objecten bij Minor-Ndako en gingen er vervolgens experimenteel mee aan de slag.

In dit interview blikken Seren (begeleidster Minor-Ndako) en Heike en Ernst (kunstenaars VanKleinsAfAan) terug op de samenwerking. Hoe deze pARTicipie!-proeftuin tot stand kwam lees je in het artikel.

Lasso: Heike en Ernst, wat onthouden jullie van deze bijzondere context, waarbij je plotseling deel uitmaakt van de leefomgeving van een groep?

Heike: Wanneer je als kunstenaar in een school of crèche aan de slag gaat, krijg je

vaak de rol van een alternatief lesgever toegeschreven. Hier namen we eerder een ongedefinieerde rol op, wat ik een fijne manier van werken vind. Voor de kinderen was het misschien niet altijd duidelijk wat we dan precies waren, maar ze hadden wel een open houding naar ons toe. En de sfeer zat ook heel goed, wat volgens mij net te danken was aan het feit dat we bij hen thuis waren.

Ernst: De kracht van deze residentieweek lag voor mij ook in het feit dat je in de buurt komt van hun dagelijkse ritme en daar een onderdeel van mag zijn. Het wordt heel snel duidelijk dat je te gast bent, en maar logisch ook. Je zit met jonge kinderen die plotseling de rol van gastheer of gastvrouw opnemen en die daarbinnen ook zoekende zijn. Als je het zwart-wit zou zeggen, zijn wij diegenen

die 'binnendringen'. En dan vraag je je wel eens af of je wel welkom bent, en vooral wat je kan doen om welkom te zijn.

Seren, uit de eindevaluatie met de begeleiders bleek dat jullie positief terugkijken op de residentieweek en de impact op de kinderen. Hoe denk jij dat de kinderen het ervoeren een week lang kunstenaars in huis te hebben?

Seren: De kinderen leken het fijn te vinden om na school geprikkeld te worden door de kunstenaars en door verschillende materialen. Af en toe hadden sommigen echter emotioneel een zware dag gehad, waardoor hun hoofd er niet naar stond. Dan durfden ze ook al eens wat meer, net omdat het project plaatsvindt waar ze wonen. Wij als begeleiders moeten daar dan sneller op inpikken en proberen aansturen op participatie. Maar vanuit Heike en Ernst werden er geen verplichtingen opgelegd, en dat vond ik heel mooi. Het was oké om eens geen zin te hebben, en dat gaf de kinderen volgens mij ook meer rust in hun hoofd. Uiteindelijk vonden ze vaak uit zichzelf de weg terug naar boven. Na afloop van de residentie merkten we dat de kinderen erover bleven spreken, dat ze op zoek waren naar meer. Kunnen jullie wat meer vertellen over hoe jullie te werk gingen, Heike en Ernst?

Ernst: Ik had snel door dat het niet om kwantiteit zou gaan als in: 'hoeveel kinderen vonden vandaag hun weg naar boven?'. Maar eerder om het vinden van een kwaliteit waarbij je dagelijks inpikt op wat je de dag ervoor hebt laten liggen. De intensiteit van zo'n week droeg daar ook positief aan bij. Je kon eigenlijk heel snel werken en opnamemateriaal van de dag ervoor terugkoppelen naar de kinderen.

Heike: Het was continu live componeren, net omdat we niet wisten welke kinde-

ren op welke dag zouden aansluiten. Dat was best intensief en uitdagend. Maar in tien jaar lesgeven op een kunstschool heb ik geleerd dat het binnen en buitenpoppen niet persoonlijk te nemen is. Daar kunnen verschillende redenen voor zijn. Je leert ook aanvoelen of je nog moet achterhalen wat er gaande was of het gewoon zo kunt laten.

"Hoe minder uitleg we gaven met woorden hoe makkelijker het werd om de kinderen te betrekken en uit te nodigen, zonder ze te moeten overtuigen."

- Heike

Ernst: Omdat je tijdens zo'n week de kinderen op een heel snelle manier leert kennen, probeerde ik soms net wél na te denken over hoe ik hen kon overtuigen om deel te nemen. Heike deed dat bewust niet. Ik weet niet wat de beste aanpak is, maar we hadden daar beide een andere stijl in. Nu kon ik dat ook wel snel relativiseren, want uiteindelijk zegt dat niet noodzakelijk iets over de kwaliteit van ons werk. Het feit dat iemand aanvankelijk niet mee lijkt te doen op het moment dat je iets voorstelt, hoeft niet te betekenen dat die persoon niet geïnteresseerd is. Soms kiezen kinderen op een later moment om met iets aan de slag te gaan, en dat moet je ook durven toelaten.

Heike: Hoe minder uitleg we gaven met woorden hoe makkelijker het werd om de kinderen te betrekken en uit te nodigen, zonder ze te moeten overtuigen. Dat indirecte en subtiele gidsen, dat werkte goed. Het sluit ook aan bij wat me als performancekunstenaar interesseert: ik ga mijn publiek niet uitleggen wat ik ga doen. Ik probeer hun interesse te wekken door mezelf toe te wijden aan een bepaald

handelen in de ruimte. Je artistieke keuzes moeten taal overstijgen.

Ernst: Dat is wel een balans die je moet zoeken. Ik heb dan bvb sneller de neiging om iets te gaan uitleggen. Soms is dat goed, maar soms resulteert dat net in het tegenovergestelde.

Als je andere kunstenaars één tip moest geven om met deze doelgroep aan de slag te gaan, wat zou je dan zeggen?

Seren: Start van nul met je groep en vraag op voorhand niet naar hun achtergrond. Als stagiairs bij ons beginnen, krijgen ze vaak een profielschets van de kinderen. Ze leren dan bijvoorbeeld wie je wel of niet mag aanraken, wie gevoelig is voor wat... Bij de kunstenaars hebben we dat niet gedaan, en dat was volgens mij echt een pluspunt.

Ernst: Dat is voor mij ook belangrijk. Ik ga nu even kort door de bocht, maar je zou dat de betutteling van de zorg kunnen noemen. Vaak zie ik verzorgers en maatschappelijk werkers net te hard beschermen en afbakenen, soms met de beste bedoelingen. In die zin vond ik het inderdaad goed dat we geen profielschets hebben gekregen, dat dwong ons om zelf dingen te proberen aanvoelen.

Heike: Door kinderen van bij het begin niet te labelen geef je hen ook de kans om hun zelfbeeld (dat op die jonge leeftijd nog zoveel gevormd wordt) bij te stellen. En dat kan voor mooie verrassingen zorgen.

“Chaos mag er zijn, en is trouwens onderdeel van elk huis.”

- Ernst

Wat waren volgens jullie de succesfactoren binnen dit project?

Seren: Ik was tijdens de sessies erg zoekende naar mijn rol en in welke mate ik het begeleider zijn kon loslaten. Vanuit de kunstenaars voelde ik daar veel vrijheid in. Ze gaven me nooit het gevoel dat ik moest optreden als begeleider, waardoor ik echt mee kon genieten en even kon loslaten. Misschien was er daardoor soms wat meer chaos, maar op zich was het ook wel interessant om daar ruimte voor te laten.

Ernst: Die chaos mag er ook zijn, en is trouwens onderdeel van elk huis.

Heike: En helaas mag die chaos dan toch niet altijd. Toen ik de eerste keren als kunstenaar uitgenodigd werd om in lagere scholen te werken, werd me direct aangeraden regelmatig hard te roepen. Voor de autoriteit, want anders zou er chaos zijn. In de wereld die we denk ik allemaal kennen, in de realiteit, wordt het nu eenmaal luid en chaotisch. Maar na een tijdje keert de focus terug en gaat alles weer gewoon verder. En dat kan op andere manieren dan door ineens te roepen: 'En nu allemaal rustig!'. Je moet dat durven toelaten, die storing, deze geluiden, dit lawaai. Net zoals extreme stilte. In die zin vind ik het heel mooi dat Seren daarvan

durfde loskomen, want dat is vaak de grootste hinder.

Zijn er zaken die jullie anders zouden aanpakken in de toekomst?

Heike: Of ik iets anders zou doen? Ik zou me vooral heel goed herinneren wat Cie sQueezz en Lasso als framework hebben aangeboden. Ik besepte weer eens hoe belangrijk de omkadering is die jullie bieden. Er gaat namelijk zoveel energie naar het verbinden en bemiddelen. En wanneer je dat als kunstenaar allemaal zelf moet opnemen kan je minder focussen op wat je artistiek wilt voorstellen. Zeker in zo een korte tijd. Zo heb ik in het verleden al slechte ervaringen opgedaan in projecten waar omkadering ontbrak. Je bouwt dan iets op met kinderen en komt tot een goed contact. Maar uiteindelijk merk je dan toch dat het niet echt was wat de leerkrachten of begeleiders ervan verwacht hadden, of dat ze het 'te chaotisch' vonden.

Ernst: Die ervaring heb ik ook. Er zijn bepaalde dingen in onze praktijk die volwassenen helemaal niet snappen — zeker als ze niet deel van het proces waren, en zij beoordelen ons achteraf. Terwijl de kinderen waarmee je werkt het wel begrepen. Daarom was de structuur van Lasso en Cie Squeezz echt een goede zaak.

Misschien nog fijn om mee af te sluiten: de begeleiders van de leefgroep waren na de residentieweek erg enthousiast en springen in de toekomst graag in een nieuw creatief avontuur met de kinderen. Hoe voelt dat voor jullie om dat te horen?

Heike: Ja dat is het mooiste dat je kan dromen.

Ernst: Als je hoort dat jouw werk een openheid creëert voor een ander soort denken en aanpak. Het besef dat je dat hebt kunnen triggeren, dat is echt een compliment.

Artikel

Experimenteren met geluid (praktijkverhaal)

16.03.2022 - Beatriz Klewais

Lasso startte Lasso een samenwerking met een leefgroep van Minor-Ndako, een organisatie die aangepaste zorg en begeleiding biedt voor kinderen en jongeren in een problematische situatie. Hieronder ontdek je hoe deze proeftuin tot stand kwam en welke rol de begeleiders en partners opnamen.

Leefgroep Benjamin

Voor deze pARTicipe!-proeftuin werkten we samen met Minor-Ndako. In Anderlecht hebben zij binnen de residentiële leefgroep Benjamin plaats voor twaalf kinderen van 0 tot 12 jaar. De kinderen die er worden opgenomen kunnen tijdelijk niet bij hun ouders wonen. Soms is dat voor korte, soms voor langere tijd. Ieder kind doorloopt een eigen parcours en wordt samen met zijn of haar gezin op maat begeleid. Zo wonen sommige kinderen voltijds in de leefgroep en gaan anderen enkele dagen per week naar huis.

Een team van zeven begeleiders, een hoofdbegeleider en enkele huishoudelijke assistenten verzorgen samen de dagelijkse werking. Ze werken in een shiftstelsel opdat er zowel overdag als

's nachts altijd iemand aanwezig is voor de kinderen. Dat is een best complexe context voor een proeftuin, omdat zowel begeleiders als kinderen dagelijks kunnen wisselen.

Culturele interesses en talenten ontdekken

Als start van de proeftuin was het cruciaal inzicht te krijgen in de culturele interesses en talenten van de groep. Omdat de leeftijden erg uit elkaar lagen, deden we dat op twee verschillende manieren. Voor de kinderen van 7 tot 12 jaar organiseerden we een spelsessie BabbelArt. De kinderen van 3 tot 7 jaar gingen samen met hun individuele begeleiders en/of ouders aan de slag met een kleurplaat van Navigate Youth. Hun interesses werden gebundeld en kregen vorm in een laagdrempelig ontdekkingsparcours: een initiatie boksen bij Kureghem Boxing Academy, activiteiten van Radio 1070, een uitstapje naar het openluchtzwembad Flow en kijken naar het online 'VanKleins-AfAan'-festival van Cie sQueezz.

Kort daarna kregen enkele kinderen uit de leefgroep fijn nieuws: ze konden terug naar huis! Anderen verhuisden dan weer naar een andere leefgroep. De proeftuin

ging op dat moment even in pauze tot er zicht was op de nieuwe samenstelling van de groep.

Samenwerking met Cie Squeezz

Enkele maanden later was de groep weer compleet. Qua dynamiek en leeftijd zag ze er echter helemaal anders uit. Omdat er vooral jonge kinderen aanwezig waren, beslisten we samen met Minor-Ndako om met Cie sQueezz in zee te gaan. Hun online festival werd namelijk goed onthaald en hun jarenlange expertise met de allerkleinsten maakten hen de ideale partner.

Marie-Rose Mayele, artistiek coördinator bij Cie sQueezz, maakte meteen de brug met hun project 'VanKleinsAfAan', waarbij kunstenaars een week lang in residentie gaan in een crèche of kinderdagverblijf. Ze nodigde kunstenaars Heike Langsdorf (performance) en Ernst Maréchal (klank en muziek) uit. Samen zou het duo eerst artistiek materiaal ontwikkelen voor de leefgroep, om het vervolgens in interactie met de kinderen uit te testen en verder vorm te geven.

Dagelijks gingen ze op ontdekking met een vijftal kinderen van 2 tot 7 jaar oud. Dat gebeurde rond twee thema's: 'aanraking van de dingen om ons heen' en

'hun geluid'. Ze verkenden zo de materialiteit van alledaagse objecten uit de leefgroep en gingen er experimenteel mee aan de slag: wat kunnen we horen als we luisteren naar onze eigen manipulaties? Samen met de kinderen maakten ze audio-opnames die ze in tekeningen verwerkten. Vervolgens vertaalden ze de tekeningen, die ook als zangpartituren werden gebruikt, in nieuwe geluiden. Be- luister de soundscape voor een impressie van deze audio-experimenten:

Begeleiders betrekken

In deze proeftuin was er extra aandacht voor de begeleiders, die eveneens een sessie met de kunstenaars volgden. Teamcoach Hanne vond het namelijk belangrijk om hen intensief bij de proeftuin te betrekken. Ze wou hen zo prikkelen en tools aanreiken om de kinderen aan te zetten tot creativiteit. Deze sessie paste dus in een breder plaatje waarbij de begeleiders een eigen traject volgden rond het omkaderen van spelmomenten. In een leefgroep is er immers meer structuur nodig dan in een standaard gezin. Vaak is het zoeken naar hoe je voor een gezonde sfeer en spelelementen kan zorgen. En hoe begeleiders kinderen naar activiteiten kunnen toeleiden zonder de 'schoolse kant' op te gaan.

"Er wordt nagedacht over hoe vrij spelen en begeleid spelen tegenover elkaar staan. Over welke rol dat heeft binnen de job van een begeleider, en hoe je daarbinnen verschillende grenzen kan stellen."

- Hanne (teamcoach)

Sommige kinderen hebben het volgens Hanne moeilijk om gefascineerd te raken door spel, terwijl dat net erg belangrijk is in hun ontwikkeling. Voor de kunstenaars is 'spelen' dan weer hun beroep, waarbij ze vanuit hun eigen fascinaties en hun nieuwsgierigheden vertrekken. Marie-Rose vermoedde dat het betrekken van kunstenaars het vuur kon aanwakken, zowel bij kinderen als bij begeleiders.

Voor de begeleiders was het een bijzondere ervaring. Velen gaven aan dat ze in het begin niet goed wisten wat ze van de sessie moesten verwachten en dat ze uit hun comfortzone moesten treden. De residentie werkte inspirerend op hun reacties en relatie met de kinderen.

"Het was mooi om te zien hoe we de kinderen op een andere manier leerden kennen. En dat de kinderen zichzelf maar ook de anderen opnieuw of anders leerden kennen."

- Een begeleider

Inzetten op de buurt

Tijdens deze proeftuin werd er - waar mogelijk door corona - ook ingezet op het leren kennen van culturele organisaties uit de buurt. Beatriz van Lasso maakte hier-

voor een buurtscan waarin een heleboel organisaties en activiteiten werden gebundeld. Het was daarnaast de bedoeling om samen met enkele begeleiders kennis te maken met culturele vrijetijdsactoren en zo drempelverlagend te kunnen werken naar hobby's toe. Helaas gooide de pandemie echter roet in het eten...

Wel vond er een geslaagde uitwisseling plaats met de Steinerschool uit de straat. Een twintigtal kinderen van een kleuterklas kwam op de laatste residentiedag een sessie volgen met de kunstenaars. Hoewel ze elkaar niet fysiek mochten ontmoeten, was het in zekere zin toch een mooie gelegenheid voor de leefgroep om hun burens beter te leren kennen.

Een samenwerking met verschillende partners

Bij het organiseren van deze proeftuin waren veel partners betrokken, en dat op verschillende niveaus. Het was daarom essentieel om geregeld terug te koppelen en (tussentijdse) evaluaties te organiseren, om zo op ieders noden te kunnen inspelen en altijd goed op de hoogte te blijven van de stand van zaken.

Marie-Rose van Cie sQueezz blikt positief terug op deze samenwerking. Hoewel er vaker overlegmomenten waren dan tijdens een standaard VanKleinsAan-project, ging het wel meer de diepte in en waren de taken verdeeld. Voor haar was het een mooi voorbeeld van een project waarin iedereen zijn rol opneemt en dat écht samen mogelijk werd gemaakt.

Voor de start van de residentieweek leefde een vrees bij enkele begeleiders: dat

de opzet moeilijk te combineren zou zijn met de dagstructuur van de leefgroep. Na school moet er namelijk veel gebeuren op korte tijd: de kinderen moeten in bad, huiswerk maken, eten... En dan is het al snel bedtijd. Omdat we het belangrijk vonden om allemaal op dezelfde lijn te starten vooraleer we de kunstenaars uitnodigden, hebben we samen naar oplossingen gezocht. De focus lag daarbij op een balans vinden in het dagritme. Wat bleek? Achteraf had de residentieweek een minder grote impact gehad dan initieel werd verwacht.

“Het was voor sommigen onder ons wel even aanpassen om tijd te kunnen maken voor de workshops. Maar uiteindelijk is het gelukt. Wij hebben ons wel wat harder moeten haasten, maar de kinderen vonden het echt leuk en dat is natuurlijk het belangrijkste.”

- Seren (begeleidster)

Samen afsluiten

Twee maanden na de residentieweek keerden kunstenaars Heike en Ernst terug naar de leefgroep met het afgewerkte audio- en beeldmateriaal. Zo kregen de kinderen de kans om naar zichzelf te kijken en te luisteren. Het zichzelf in actie zien had een confronterende werking; het bracht hen in aanraking met zichzelf en gaf hen een boost in hun zelfvertrouwen. Met veel fierheid zochten ze elk in hun kamer een plekje om zelf uitgekozen beeldmateriaal op te hangen. Ook de gedeelde ruimtes werden opgefleurd met deze mooie herinneringen.

Artikel

'IBO Nekkersdal' ontdekt de wereld van Street art

15.06.2022 - Marijke Van Hassel

Binnen pARTicipe! gingen we een samenwerking aan met IBO Nekkersdal.

De begeleiders van dit buitenschools opvanginitiatief in Laken gingen zelfstandig aan de slag met BabbelArt om de interesses van hun kids te ontdekken. Lasso verwerkte de input in een presentatie op maat van de kinderen met concrete voorstellen. Zij maakten dan weer een top-drie van activiteiten die ze graag wilden ontdekken met het Hallepoort museum, het MIMA en een Street art-wandeling.

Na afloop van de uitstappen ondersteunde Lasso de begeleiders bij het ontwikkelen van een evaluatiemethode. Daaruit

bleek dat de groep graag verder wilde werken rond Street art. Na wat zoekwerk vonden we in Yuri Pezkamino de perfecte artiest om twee workshops vorm te geven met de kinderen. Gewapend met schetsboekjes begaven ze zich richting Tour & Taxis om er de wereld van Street art én het verschil met graffiti te leren kennen.

Tijdens een volgende woensdagnamiddag trokken ze naar het GAG om er hun eigen Street art creaties te maken. Als afsluiter van het traject kreeg IBO Nekkersdal nog een blik achter de schermen bij kunstenerkplaats CREW. Daar ontdekten ze met VR-brillen en -pakken het artistieke werk van CREW.

Datum publicatie

Maart 2023

Redactie

Marijke Van Hassel, Beatriz Klewais

Eindredactie

Yannick Van Keer

Lay-out

Yannick Van Keer

Meer info

www.lasso.be/projecten/participe

Contact

info@lasso.be - 02 513 15 90

Met steun van:

Vlaanderen
verbeelding werkt

